

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 1CdoR/9/2024                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 7219206130                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 29.01.2025                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Martin Vladík            |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2025:7219206130.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: H. Z., narodenú XX. E. XXXX, bytom u matky, zastúpenej kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Košice, dieťa matky: Y. Z., narodenej XX. E. XXXX, F., Č.A. XX, zastúpenej advokátom JUDr. Rastislavom Lenartom, Košice, Pollova 32, a otca: H. J., narodeného XX. C. XXXX, F., A. XX, zastúpeného advokátom JUDr. Miroslavom Katunským, Košice, Floriánska 16, o zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností, vedenej na Mestskom súde Košice pod č. k. 19P/101/2019 - 383, o dovolaní matky maloletého dieťaťa proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 23. januára 2024, sp. zn. 4CoP/124/2023, takto

### rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 23. januára 2024 č. k. 4CoP/124/2023 - 450 vo výroku I., ktorým zmenil výrok I. rozsudku Mestského súdu Košice z 11. júla 2023, č. k. 19P/101/2019 - 383 tak, že otec je oprávnený a povinný stretávať sa s maloletou H. každý párny týždeň od piatka od 18.00 hod. do nedele do 18.00 hod. a každú stredu od 18.00 hod. do 20.00 hod., z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Dovolanie vo zvyšnej časti (proti napadnutému výroku II. a III.) o d m i e t a.

### Odôvodnenie

1. Mestský súd Košice (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11. júla 2023 č. k. 19P/101/2019 - 383 rozhodol tak, že:

I. Mení rozsudok Okresného súdu Košice II, č.k. 23P/241/2014-337 zo dňa 9. júna 2016 spojený s doplniacim rozsudkom Okresného súdu Košice II, č.k. 23P/241/2014 - 479 zo dňa 9. marca 2018 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, č.k. 7CoP/194/2018 - 510 zo dňa 29. marca 2019 vo výroku, ktorý upravuje rodičovské práva a povinnosti nasledovne:

Maloletú H. zveruje do osobnej starostlivosti matky.

Obaja rodičia sú oprávnení a povinní maloletú zastupovať a spravovať jej majetok.

Otec je povinný s účinnosťou od doručenia tohto rozsudku prispievať na výživu maloletej H. výživným vo výške 200 eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred, k rukám matky.

Dlžné výživné za obdobie od 15. júla 2019 do 31. júla 2023 nevzniklo.

Styk otca s maloletou H. ostáva neupravený.

II. Žiaden s účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že nariadená striedavá osobná starostlivosť sa nikdy nerealizovala, otec sa s dcérou nestýkal od roku 2014. Dcéra ho počas celého obdobia veľmi radikálne odmietala. Podľa názoru súdu prvej inštancie uvedený stav je z veľkej miery možné pripísať na ťarchu matky, pretože dcéra bola v jej výlučnom výchovnom pôsobení. Bez ohľadu na túto skutočnosť je však fakt, že dcéra otca nepozná, nemá k nemu vytvorený žiaden vzťah a má z neho hlboko zakorenený strach. Za intervencie súdu sa podarilo túto situáciu reparať, stretávanie sa začalo realizovať, vzťah medzi otcom a dcérou sa buduje, avšak je zatiaľ stále veľmi krehký. Za daných okolností súd zmenil rozhodnutie a maloletú zveril do osobnej starostlivosti matky, s čím napokon súhlasil aj otec. Pokiaľ ide o otázku výživného vzhľadom na vek a vyčísleným odôvodneným potrebám súd považoval výživné vo výške 200 eur za primerané. Spornou bola aj otázka úpravy styku. Otec trval na striktnnej úprave styku každý druhý víkend a raz v priebehu týždňa s odôvodnením, že má obavy, že sa nebude realizovať. Z výsluchu maloletej však vyplynulo, že je to práve otec, ktorý prispôbuje styk svojim preferenciám, často nereflektujúc na návrhy dcéry. Maloletá žiadala súd, aby styk ostal neupravený sľubiac, že sa s otcom stretávať bude. Matka navrhla styk neupraviť, chcela, aby sa dcéra s otcom mohla na styku dohodnúť. Kolízny opatrovník navrhol styk neupraviť s ohľadom predovšetkým na psychický stav maloletej, kde nátlak na maloletú nebude v prospech vzťahu s otcom ako aj na režim a tanečný krúžok maloletej. Súd vyhovel žiadosti maloletej a styk ponechal neupravený, a to predovšetkým z toho dôvodu, že je potrebné rešpektovať jej aktuálne vývinové potreby a režim. Súd prvej inštancie uviedol, že maloletá v septembri nastúpi na strednú školu, bude nevyhnutná jej socializácia a prispôbenie sa novému spôsobu štúdia. Zároveň sa intenzívne venuje tancu, s čím sú spojené značne nepravidelné tréningy. S ohľadom na zatiaľ ešte krehký a vytvárajúci sa vzťah medzi otcom a maloletou ako aj s ohľadom na jej aktuálne vývinové potreby súd ponechal tento styk neupravený. O trovách konania rozhodol podľa § 52 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“) tak, že žiadnemu z účastníkov konania nepriznal nárok na ich náhradu.

3. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 23. januára 2024 č. k. 4CoP/124/2023 - 450 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o úprave styku otca s maloletou H. zmenil tak, že otec je oprávnený a povinný stretávať sa s maloletou H. každý párný týždeň od piatka od 18.00 hod. do nedele do 18.00 hod. a každú stredu od 18.00 hod. do 20.00 hod. (výrok I.); rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení výživného zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (II. výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (III. výrok).

4. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania v časti týkajúcej sa úpravy styku otca s maloletou podľa § 388 CSP rozsudok zmenil tak, ako je uvedené vyššie a v časti týkajúcej sa určenia výživného podľa § 389 CSP zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Na odôvodnenie svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že v rámci dokazovania súdom prvej inštancie bolo zistené, že maloletá bola rozsudkom Okresného súdu Košice II, č.k. 23P/241/2014 - 337 zo dňa 9. júna 2016 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Košice II, č.k. 23P/241/2014 - 479 zo dňa 9. marca 2018 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, č.k. 7CoP/194/2018 - 510 zo dňa 29. marca 2019 zverená do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, pričom táto sa však nikdy nerealizovala. Odvolací súd uviedol, že z vykonaného dokazovania s prihliadnutím aj na predchádzajúce súdne konania je zrejmé, že bez intervencie súdu formou presnej úpravy styku otca s maloletou dcérou, nebude realizované právo otca na stretávanie s maloletou, ani rešpektovaný najlepší záujem dieťaťa, ktorého súčasťou je právo byť v kontakte s oboma rodičmi. Odvolací súd sa nestotožnil so závermi súdu prvej inštancie, pokiaľ za zistených podmienok ponechal styk otca s maloletou neupravený, keď podľa názoru odvolacieho súdu z výsledkov vykonaného

dokazovania jednoznačne vyplynul záver o potrebe autoritatívneho rozhodnutia súdom. Podľa odvolacieho súdu štát má zodpovednosť prostredníctvom svojich orgánov, teda aj prostredníctvom súdu viesť rodičov ku konštruktívnemu riešeniu krízy ich rodiny a k rešpektu k rodičovstvu druhého rodiča. Túto povinnosť však súd prvej inštancie nedodržiaval, pretože svoje rozhodnutie neupravil styk založil fakticky na vyslovenom názore maloletej a na verzii druhého z rodičov, (bez toho - pozn. dovolacieho súdu) aby akýmkoľvek kritickým spôsobom vyhodnotil zistené okolnosti. Odvolací súd zároveň uviedol, že nezistil, žiadne závažné dôvody, pre ktoré maloletá otca odmieta. Odvolací súd vzhliadol nevyhnutnosť potreby upraviť styk otca s maloletou dcérou a súčasne mal za to, že nie je potrebné vo veci vykonať ďalšie dokazovanie k úprave styku. Súdom prvej inštancie bol podrobným spôsobom zistený skutočný stav veci týkajúci sa stretávania sa otca s maloletou dcérou. Na základe uvedeného zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a upravil stretávanie sa otca s maloletou dcérou tak, že otec je oprávnený stretávať sa s maloletou dcérou každý párný týždeň od piatka od 18.00 hod. do nedele do 18.00 hod. a každú stredu od 18.00 hod. do 20.00 hod.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie matka (ďalej len „dovolateľka“), ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP. Dovolateľka mala za to, že v konaní došlo k vade, ktorá mala za následok skutočnosť, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Výtýkanú vadu zmätočnosti videla dovolateľka v postupe odvolacieho súdu, ktorý v odôvodnení uviedol, že nezistil žiadne závažné dôvody, pre ktoré maloletá otca odmieta, avšak neuviedol, na základe akých dôkazov dospel k tomuto záveru. Rovnako mala za to, že odvolací súd mal nariadiť pojednávanie, na ktorom mohol podrobne doplniť dokazovanie a neprispievať k ďalšiemu predlžovaniu konania. Na základe uvedeného považuje matka rozsudok odvolacieho súdu za nejasný, nevykonateľný a zmätočný. Namietala tiež, ako mal odvolací súd preukázané podmienky na strane otca, najmä kde má maloletá od piatka od 18.00 hod. do nedele do 18.00 hod. bývať, keďže zo spisu vyplývajú rôzne adresy otca a otec maloletej na túto otázku neodpovedal. Pokiaľ ide o otázku výživného, matka mala za to, že z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu nie je zrejmé, či si otec maloletej splnil výživovú povinnosť, alebo si ju nesplnil, a v prípade, ak si ju nesplnil, či požiadal súd o odklad vykonateľnosti v časti výživného.

6. K dovolaniu sa vyjadril otec maloletej, ktorý navrhol, aby odvolací súd dovolanie matky odmietol.

7. Dovolanie je v posudzovanom prípade podané vo veci starostlivosti súdu o maloletých. Konanie v týchto veciach je od 1. júla 2016 upravené v zákone č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok. Vzájomný vzťah medzi CMP a CSP je vymedzený v § 2 ods. 1 CMP, podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. Keďže § 76 a § 77 CMP obsahujúce niektoré ustanovenia o dovolaní „neustanovujú inak“, ak ide o prípustnosť dovolania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých, prípustnosť dovolania dovolateľky bolo potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP.

8. Podľa § 444 ods. 1 a ods. 2 CSP odvolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Ak nejde o rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť, odvolací súd môže na návrh odložiť jeho právoplatnosť, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa; ustanovenie § 230 tým nie je dotknuté.

9. Najvyšší súd nezistil splnenie predpokladov pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia, preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal účastník konania v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je čiastočne dôvodné a to v časti výroku I. odvolacieho súdu.

11. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP); v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

12. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

13. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP je a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

15. Posudzujúc dovolanie podľa jeho obsahu (čl. 11 CSP a § 124 ods. 1 CSP), z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka okrem iného namietala, že odvolací súd v časti úpravy styku otca s maloletým dieťaťom svoje zmeňujúce rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, nevykonanie dokazovania pri zmene rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj dokazovanie vo vzťahu k vyživovacej povinnosti otca.

16. Podľa § 383 CSP odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

17. Podľa § 384 ods. 1 CSP ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám.

18. Podľa § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

19. Odvolací súd je ako riadny opravný súd súčasne aj skutkovým súdom. Úvahy odvolacieho súdu o správnosti skutkových záverov súdu prvej inštancie sú však značne obmedzené. Odvolací súd je totiž v zásade viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie. Iba v prípade, ak má pochybnosti o jeho správnosti, má možnosť dospieť k iným skutkovým záverom, a to vtedy, ak tieto vyplývajú z poznatkov, ktoré odvolací súd získal tým, že opakoval dôkazy vykonané súdom prvej inštancie alebo vykonal nové dôkazy. Podmienenie zmeny skutkových záverov ustálených súdom prvej inštancie opakovaním alebo vykonaním nových dôkazov vyplýva z požiadavky rešpektovania zásady priamosti a ústnosti civilného konania. V odvolacom konaní je ale dôležitá aj iná stránka priamosti, nielen pre zisťovanie skutkového základu rozhodnutia, ale aj pre odchýlenie sa od skutkových zistení súdu prvej inštancie. Pri opakovaní a doplnení dokazovania je teda zásada priamosti oproti súdu prvej inštancie ešte

sprísená, pričom pre opakovanie dôkazov platia tie isté procesné postupy ako pri vykonávaní pôvodného dôkazu. Z uvedeného vyplýva, že predpokladom zmeny rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam je, že odvolací súd sám opakuje v potrebnom rozsahu dokazovanie, na základe ktorého dospeje k skutkovému stavu, odlišnému od skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, tvoriacemu podklad pre rozhodnutie v danej veci (sp. zn. 5Cdo/131/2009). Z rozhodnutia sp. zn. 2MCdo/8/2024 vyplýva, že je neprípustné, aby odvolací súd k svojim odlišným skutkovým zisteniam dospel len na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa. Na to, aby ich mohol inak zhodnotiť, ich musí v odvolacom konaní opäť vykonať. Ak by sa odvolací súd odchýlil od skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez toho, aby rešpektoval povinnosť opakovania alebo doplnenia dokazovania, zasiahol by do ústavne zaručeného práva účastníka konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, do obsahu ktorého patrí aj to, že odvolací súd sa môže odchýliť od skutkového stavu zisteného prvoinštančným súdom len po doplnení alebo opakovaní dokazovania, ktorého výsledky opravnému súdu umožnia vlastné, prípadne aj odlišné hodnotenie dôkazov (por. napríklad rozhodnutia ústavného súdu II. ÚS 387/2010, II. ÚS 506/2013). Z uvedeného vyplýva, že aj pri odlišnom skutkovom posúdení (v dôsledku odlišného posúdenia, resp. vyhodnotenia vykonaných dôkazov), musí odvolací súd nariadiť pojednávanie a dokazovanie zopakovať (§ 384 ods. 1 a § 385 CSP).

20. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v bode 43. vyplýva, že súd neupravil styk maloletej s otcom a to na základe návrhu matky, kolízneho opatrovníka, ktorý navrhol styk neupraviť predovšetkým s ohľadom na psychický stav maloletej, keďže nátlak na maloletú nebude v prospech vzťahu s otcom, ako aj na žiadosť samotnej maloletej. Súd prvej inštancie uviedol, že styk ponechal neupravený a to predovšetkým z dôvodu, že je potrebné rešpektovať aktuálne vývinové potreby a režim maloletej. Poukázal na to, že maloletá v septembri nastúpi na strednú školu, taktiež sa intenzívne venuje tancu, s čím sú spojené nepravidelné tréningy. S ohľadom na zatiaľ ešte krehký a vytvárajúci sa vzťah medzi otcom a maloletou, ako aj s ohľadom na jej vývinové potreby, ponechal súd prvej inštancie styk neupravený a maloletú informoval o následkoch bezdôvodného prerušenia kontaktu s otcom. Odvolací súd v bodoch 15. až 20. svojho rozhodnutia, v súvislosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie v časti styku otca s maloletým dieťaťom uviedol, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že bez intervencie súdu formou presnej úpravy styku otca s maloletou dcérou nebude realizované právo otca na stretávanie s maloletou dcérou, ani rešpektovaný najlepší záujem dieťaťa. Odvolací súd ďalej uviedol, že nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie, pokiaľ za zistených podmienok ponechal styk neupravený, keď z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynul záver o potrebe autoritatívneho rozhodnutia súdom. Dospel k záveru, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie neupraviť styk založil na vyslovenom názore maloletej a na verzii druhého z rodičov, bez toho aby akýmkoľvek kritickým spôsobom vyhodnotil zistené okolnosti. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd vzhliadol nevyhnutnosť úpravy styku otca s maloletým dieťaťom a súčasne mal za to, že nie je potrebné vo veci vykonať ďalšie dokazovanie k úprave styku.

21. Dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyvodil o skutočnom stave veci (čl. 6 a § 35 CMP) a na jeho základe právne závery odlišné od záverov súdu prvej inštancie bez toho, aby vo veci vykonal akékoľvek dokazovanie (zopakovanie alebo doplnenie). Ak sa odvolací súd chcel odchýliť od skutočného stavu veci zisteného súdom prvej inštancie, mal tak urobiť na základe bezprostredne pred ním vykonaných dôkazov, teda nariadiť pojednávanie v zmysle § 385 ods. 1 CSP a dokazovanie v zmysle § 384 ods. 1 CSP sám v potrebnom rozsahu zopakovať a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov podľa § 191 CSP v súlade so zásadou priamosti a ústnosti civilného procesu. Odvolací súd podľa týchto ustanovení a zásad nepostupoval, keď vo svojom zmeňujúcom rozhodnutí vychádzal z dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie, ktoré ale inak vyhodnotil, no bez toho, aby na ním nariadenom pojednávaní zopakoval (príp. doplnil) dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie.

22. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd postupoval v rozpore so znením ustanovenia § 384 ods. 1 CSP, a teda sa natoľko odchýlil od jeho znenia, že zásadne poprel jeho účel a význam, keď dospel k

odlišným skutkovým zisteniam ako prvoinštančný súd bez vykonania vlastného dokazovania alebo jeho zopakovania v odvolacom konaní, čím znemožnil dovolateľke, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Dovolací súd mal preto za preukázané, že v konaní došlo k procesným vadám podľa § 420 písm. f) CSP, ktorá skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne.

23. Dovolateľka dovolaním napadla celý rozsudok odvolacieho súdu, teda aj výrok II. ktorým zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení výživného. Dovolací súd dáva do pozornosti, že v zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú vymenované v § 420 písm. a) až f) CSP. Podľa odvolacieho súdu výrok II., ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nie je ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí.

24. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 19/2017, ktorého právna veta znie: „Dovolanie proti uzneseniu, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nesmeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, ani rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí, proti ktorým je dovolanie prípustné v zmysle ustanovenia § 420 Civilného sporového poriadku“.

25. Dovolateľka uviedla, že podáva dovolanie voči rozsudku odvolacieho súdu v celom rozsahu, t. j. aj voči výroku o trovách konania, pričom však vo vzťahu k trovám konania neuviedla žiadnu argumentáciu, preto dovolací súd dovolanie aj v tejto časti považoval za nedôvodné.

26. Vzhľadom na existenciu odvolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP sa dovolací súd už nezaoberal ďalšou argumentáciou dovolateľky namietajúcou prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, pričom postupoval v súlade s rozhodovacou praxou odvolacieho súdu, ktorá sa ustálila na názore, že v prípade dôvodne namietanej vady zmätočnosti ide o procesnú nesprávnosť, pri ktorej je predčasné podrobiť napadnuté rozhodnutie meritórnemu dovolaciemu prieskumu (pozri sp. zn. 1Cdo/166/2017, 2Cdo/88/2017, 3Cdo/146/2018, 8Cdo/70/2017, 9Cdo/333/2020).

27. S poukazom na uvedené najvyšší súd dovolanie matky maloletého dieťaťa voči rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku II. (v časti, týkajúcej sa výroku o určení výživného) a vo výroku III. (výrok o trovách konania) ako nedôvodný v zmysle § 447 písm. f) CSP odmietol a vo výroku I. (ktorým zmenil výrok týkajúci sa práva na styk otca k maloletému dieťaťu) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 v spojení s § 450 CSP).

28. V novom rozhodnutí rozhodne súd o trovách pôvodného konania a tiež odvolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.